Vervolg van pag. 6.

„Mankeerde er wat aan ? was ze te lang ? Te kort? Te wijd? Te nauw ? Te warm ?"

„Ja, ze was te warm, " deed Juul onverschillig, „ik stikte er bijna in. Adieu . . . . ."

Met keerde hij zich om, en liep den winkel uit, en als buiten de wind, die toch tamelijk scherp was, tegen hem aanfloot, trok hij zijn kraag wat hooger op, en schurkte in het kamgaren lor van de kou. „Alles is dit óók niet," bromde hij, „maar het is toch nog beter dan als sandwichman rond te loopen, als klandestiene sandwichman. . . . . ."

JOB STEYNEN.

MINIATUUR-LIEFDE

Mijn zevenjarige dochter Marietje heeft een geheim verdriet ; haar wangen zijn er niet minder rood om en haar lach niet minder jolig, maar ze kan plotseling verzinken in een vlaag van melancholie die zich bij haar uit in een lange stilzwijgendheid. Dan gaat ze als een wijs klein vrouwtje voor het raam staan en blikt met ernstige oogen naar den overkant, waar haar vriendje woont, Paultje.

Enkele dagen geleden was deze vriendschap nog van zeer intiemen aard ; Paultje kwam iederen morgen Marietje halen en gearmd gingen ze dan naar school. Tot de kleine bengel op een kwaden morgen op zich liet wachten. Marietje, niet kunnend begrijpen dat Paultje haar ontrouw zou zijn, holde om tien minuten vóór negen nog naar den overkant.

„Paul is allang weg !" zei het dienstmeisje door een kier van de deur.

Mijn kleine meisje nam dit lang niet als vanzelf sprekend aan ; ze kwam teruggehold, ging op haar teenen staan om door het raam naar binnen te kunnen zien.

„Moeder, hij is weg !"

Maar ik was al verdwenen van 't raam, greep mijn hoed, mijn handschoenen. „Ziezoo, nu zal moeder jou eens naar school brengen !" zei ik, haar handje in de mijne nemend, „hoe vind je dat ?"

„Prettig !" antwoordde ze, maar ik hoorde best dat ik Paultje niet vervangen kon.

Dien middag kwam ze heel opgewonden thuis.

„Verbeeld je, moeder ! Paultje heeft dat nare kind van Wijsman vanmorgen gehaald !"

„Zoo ? en wat zeg je daar wel van ?"

„Hm ! kan me lekker tóch niets schelen !" Haar klein neusje wipte minachtend in de hoogte terwijl ze dit zei, maar vanaf dat oogenblik weet ik dat mijn meisje een verdriet meedraagt in haar kleine leventje.

* * *

Er is een kinderpartij bij een van Marietje's school-vriendinnetjes en mijn dochter is er 's middags om halfdrie door onze Mina heengebracht, heelemaal in 't wit, met een grooten blauwen strik in haar blonde krullen. Ze heeft zichzelf héél critisch in den spiegel bekeken, geconstateerd dat haar jurk aan alle kanten uitstaat en haar zeemleeren schoentjes „béél-dig" zijn. Anders is ze nooit zoo ijdel, maar ik begrijp : Paultje's nieuwe vriendin is gelijk een wandelend modeplaatje en in mijn Marietje is onbewust de drang tot triomfeeren ontwaakt.

Om half zes bel ik aan bij de familie Rielsman, om Marietje van 't feest te halen en ik betrap mezelf op ongeduld, ongeduld om te weten hoe het tusschen Marietje en Paultje, die ook genoodigd is, staat.

In den tuin is het heele gezelschap nog bij elkaar ; hier en daar staat op een bescheiden afstand een dienstmeisje om een der kleintjes te halen. Ik mis onder het levendige troepje dadelijk mijn kindje en Paul, en ik wandel langzaam den tuin om, hopend hen ergens buiten te vinden. En ja, in een zijlaantje zie ik ze werkelijk, twee groote witte vlekken op het groene gras, als schilderachtige achtergrond een rhododendron. Op mijn teenen sluip ik achter het boschje en speel voor luistervink.

„Poeh ! je hebt niet eens gebéld !" beweert Paultje.

„Ooo ! ! wat jók jij vreeselijk !" zegt mijn dochter verschrikt. „Ik heb wél gebeld, maar je hebt Roosje Wijsman van huis gehaald !" — „'k Vind haar niets aardig, hoor !" snoeft achtjarig Paultje.

Maar Marietje, een dosis wantrouwen in het mannelijk geslacht het levenslicht schenkend, zegt onverschillig :

„Hm, nu ja, dat zeg je zóó maar ! Je schrijft háár óók briefjes !"

„Nietwaar !" stuift Paultje op.

„Wél waar ! ik heb ze zelf gezien !"

„Zóóó ? en wat stond er dan boven ?"

Ik ben geen oogenblik bang dat mijn meisje 't antwoord zal schuldig blijven : ze is altijd goed van haar zaakjes op de hoogte.

„Boven 't eene „Lieve Roosje" en boven 't andere „Beeldige Roosje" !" antwoordt ze prompt.

Paultje vertoont een echt mannelijke karakter-eigenschap : hij weet niet wat te zeggen en begint luidruchtig te lachen.

„'k Heb haar fijn voor den gek gehouden !" lawaait zijn jongensstem.

„Dat vind ik léélijk van je !" zegt Marietje, sympathiseerend met de bedrogen vriendin, „waarom schrijf je haar dan ?"

„Och — zóó maar ! ik kan toch niet altijd aan *jou* schrijven ?" — „Waarom niet?" vraagt Marietje, „als je mij niet meer schrijft en háár wel — ga dan maar weg, hoor ! Dan wil ik nooit meer met je loopen !"

„Poeh ! je bent veel te blij dat ik weer goed op je ben en weer met je praat !"

En nu volgt een historisch moment. Mijn meisje verheft zich vol waardigheid, schudt haar krullen en zegt met voldoend air om een geboren prinses tot eer te strekken tot den jongeling aan haar voeten :

„Je krijgt de drie briefjes die je me gegeven hebt weer terug !"

Paultje voelt zich niet in 't minst verslagen.

„Nou, wat zou dat ? geef maar op !"

„Maar dan kijk ik je nóóit meer aan !" dreigt Marietje.

„Waarom niet ?"

„Omdat het zoo hóórt ! Dat heb ik gisteren van mijn tante gehoord ! (Ik begin te beseffen dat ik een oogje in 't zeil moet houden !) Als je iemand zijn brieven tèrugstuurt, mag je hem nóóit meer aankijken !"

Dit zeggende peuteren haar kleine vingers in haar taschje en drie verfrommelde papiertjes komen tevoorschijn. Ik zie Paultje's gezicht betrekken : zijn brutale oogen worden iets deemoediger.

„Je mag ze wel houden !" zegt hij grootmoedig.

Maar Marietje laat de minnebrieven één voor één op 't gras bij zijn voeten vallen, keert zich om en wandelt statig weg, een groote groene vlek op haar feestkleedij vertoonend.

„Marietje, hóór nu eens !" 't Klinkt als een noodkreet. Marietje's stappen gaan langzamer.

„Ik zal jou alléén briefjes schrijven, niet één meer aan die malle Roos !"

„Doe je tóch niet !" roept mijn dochter, zich omkeerend en verlegen aan haar onderlip trekkend.

De situatie, weer eenigszins voordeeliger voor Paultje, doet den jongen man moed vatten om nog meer toenadering te wagen.

„Kom nu nog éven naast me zitten !" vleit hij.

Hiertegen is Marietje niet bestand ; ze komt terug, zet zich vlak naast Paultje op den grond, die dadelijk vertrouwelijk zijn arm om haar hals slaat.

„Bén je nog kwaad ?"

„Ja !" antwoordt Marietje, niet gauw verteederd.

„Hè ! 't duurt zoo lang ! Wees nou maar weer goed ! 'k Heb eigenlijk niet eens wat gedaan !" — „Je hebt mij niet gehaald en Roos wél !"

„'k Ga haar fijn nooit meer halen, dat gekke nest ! Jij bent véél aardiger!"

Ik zie triomf lichten in de oogen mijner dochter, ik ben blij voor haar : ze heeft het zoo verdiend na deze drie dagen van verlatenheid.

„Ik heb twee bonbons voor je bewaard !"

Twee roompralines, op 't punt een gedaanteverwisseling te ondergaan, worden uit Paultje's zak gediept en aan zijn aangebedene overhandigd, die één ervan in haar mond steekt en de andere retourneert.

„Lekker, hé !" zegt Marietje, haar oogen half dicht als een spinnende poes.

„Ik moet dadelijk weg !" kondigt Paultje aan, „half zes moest ik naar huis en ik heb het straks al hooren slaan !"

„Jammer, hè ? 't is nét zoo leuk !" verzucht Marietje. „Kom je me morgen halen ?"

„Natuurlijk ! Om kwart voor negen !"

„Ja, dat is goed ! Zeg, wil je morgen even punten aan mijn potlooden slijpen ?"

„Zal ik vanavond nog wel even doen !" belooft Paultje, het laatste van de praline doorslikkend. — „O, héérlijk ! Loop je dan nu mee naar huis ? Moeder komt me halen !"

„Hm ! 'k ging liever met jou alleen !"

Ik lach in mijn vuistje ; zoo'n kleine rekel !

„Ja, dat gaat niet !" zegt mijn meisje met een bedenkelijk toetje.

„Laten we dan maar opstappen !" stelt Paultje voor. Hij staat op, trekt Marietje in de hoogte ; de twee verzoende gelieven slaan de armen om elkaars middel en verdwijnen.

In het gras liggen de drie minnebrieven. Brandend van nieuwsgierigheid kom ik tevoorschijn en raap ze op.

No. 1. Lieve Marietje ! ! ! !

Breng je morgen een paar viooltjes mee uit jullie tuin ? Een kip van ons zit op twaalf eieren en ik heb van vader twee witte duiven gekregen. Ik heb in je kastje een balletje gelegd.

Paul.

No. 2. Krullemietje !

Ik meende er niets van toen ik zei dat Annie's krullen mooier waren dan de jouwe ! Je hoeft dus niet meer boos te zijn en ik zal die som wel voor je uitrekenen. Maar als je met dien vervelenden Piet gaat, doe ik het niet.

Paul Vermeer.

No. 3. Schat !

Als ik met je getrouwd ben krijg je dat mooie haarlint ; ik heb er nu nog niet genoeg geld voor en vraag het liever niet aan vader. Kun je tot zoolang wachten ? Misschien zou ik het wel kunnen koopen als ik héél lang mijn zakgeld spaarde, maar ik moet eerst sparen voor een fiets. We hebben een speld in meneer zijn stoel gestoken ; lach nu niet als hij erin gaat zitten, want dan komt het uit.

Paul.

De tranen schieten me in de oogen. O, de liefde van die twee kleine, reine zieltjes ! Van deze twee miniatuurtjes !

Zorgvuldig berg ik de briefjes in mijn tasch. Naderhand, als mijn kindje groot zal zijn, hoop ik ze haar te toonen als getuigen van haar gulden kindertijd.

Julia Frank.

V. A. G. VAN DEN BERGH.

G. W. VAN VLOTEN.

DR. W. RENSSEN. †

De heer V. A. G. VAN DEN BERGH, hoofdcommies ter secretarie van den Raad van State, nam op 1 Januari j.l. onder veel blijken van belangstelling afscheid van den Staatsdienst. De heer Van den Bergh is ridder in de Orde van Oranje Nassau. — Den 14en Januari herdacht de heer G. W. VAN VLOTEN te Amsterdam den dag waarop hij vóór 35 jaar in dienst trad van de Maatschappij tot Exploitatie van Staatsspoorwegen. — Te Arnhem is op 59-jarigen leeftijd overleden de heer Dr. W. RENSSEN, een zeer bekend en bemind geneesheer.

P. RIETDIJK.

D. SCHUT. †

M. H. HEIJBROEK. †

De heer P. RIETDIJK, die gedurende de laatste jaren hoofdinspecteur van politie was te 's-Gravenhage, gaat met 1 April den dienst verlaten. — Te Amsterdam is op 63-jarigen leeftijd overleden de heer D. SCHUT, lid van den gemeenteraad voor district VII aldaar, vanaf 1893 oud-lid van de Prov. Staten van Noord-Holland. — In de afgeloopen week is te Apeldoorn overleden de heer M. H. HEIJBROEK, pas-gekozen raadslid en voorzitter van de Kamer van Koophandel.

Zwijgen.

Oudtijds was er te Ispahan een Academie van geleerden, die zulk een afkeer hadden van onnutte woordverspilling, dat zij zich bijna nimmer dan door teekens en zinnebeelden uitdrukten. De leden dier instelling, wier getal uit honderd bestond, hadden daarom den naam van „zwijgers" bekomen. Nu gebeurde het, dat er in de plaats van een afgestorven lid, een nieuw benoemd moest worden. Dit had juist plaats gehad, toen er een briefje kwam ter vergadering met de volgende mededeeling : Dokter Zeb van Teflis beveelt zich beleefd aan voor de opengevallen plaats." Groote neerslachtigheid bij de leden. Dr. Zeb stond bekend als een hoogverdienstelijk man en bovendien als een zwijger bij uitnemendheid. Dat men aan hem, die meer dan iemand een zetel in hun midden waardig was, niet gedacht had ! Maar men was nu voltallig, en het reglement verbood het getal te overschrijden. Intusschen, men moest dit aan Dr. Zeb, die in het voorportaal op antwoord wachtte, te kennen geven en de voorzitter belastte zich hiermede. Hij liet den sollicitant binnenkomen en hield hem een beker voor, die boordevol geschonken was ; wat zooveel beteekenen moest als : „er kan niets meer bij." Dr. Zeb begreep de bedoeling ; doch van een bloemkrans die er hing, een rozeblaadje plukkend, lei hij dat voorzichtig op het water, dat in den beker was — daarmede te kennen gevende, dat de vergadering, schoon voltallig, nog zonder hinder een buitengewoon lid kon opnemen. De aanwezigen konden zich niet weerhouden met luid handgeklap den wensch toe te juichen ; men stapte voor dezen keer over het reglement heen en benoemde Zeb tot lid. Toen men hem het boek voorlei, waarin hij zijn gehoorzaamheid aan de bepalingen moest bekrachtigen, schreef hij achter zijn naam het cijfer 100 — het getal zijner collega's — en plaatste er een nul voor, wat te kennen wilde geven : „de toevoeging van mijn persoon zal het cijfer laten zooals het is" ; doch de voorzitter haastte zich die nul weg te schrappen en *achter* het cijfer 100 te zetten, daarmede te kennen gevend, dat de academie door de aanneming van Zeb, tienvoudig in waarde gewonnen had.

—

Wij worden eerst waarlijk geboren op den dag, wanneer we voor het eerst voelen, dat er iets ern tigs en onverwachts in het leven bestaat. M. Maeterlinck.

Mr. Dr. H. GOEMAN BORGESIUS. †

Den 18en Januari is te 's-Gravenhage overleden Mr. Dr. H. Goeman Borgesius, president der Tweede Kamer, den 11en Januari 1847 te Schildwolde geboren. Gedurende 40 jaren had de overledene, wiens leven één groote daad is geweest, onafgebroken zitting in de Kamer en sinds hij in 1877 tot lid der Tweede Kamer was gekozen voor het district Winschoten, heeft hij het door zijn noeste werkkracht en genialen aanleg gebracht tot partij-leider, Minister, Kabinets-formateur en Kamer-president. Met Borgesius is een stuk geschiedenis van ons Parlement ten grave gedaald. In weemoedige herinnering zal hij blijven voortleven in het hart van allen, die eens het voorrecht hadden met hem in aanraking te komen.